

Het geboorteverhaal van Lucas

Jezus zal in Betlehem geboren worden, heeft Lucas bedacht. Waar kan de koningszoon beter het levenslicht aanschouwen dan in de stad van koning David? Wat zou in Betlehem een passende plaats voor hem zijn? Eigenlijk géén plaats. Behalve als kind heeft Jezus nooit ergens gewoond, hij reisde rond, van stad tot stad. Hij had iets van een zwerver, dan zat hij hier, dan daar. En hoe vaak werd hij niet weggejaagd! 'Wij moeten die God van jou niet,' riepen de mensen dan, 'en jou ook niet. Wegwezen, als je leven je lief is.' Dan trok Jezus weer verder: 'Vossen hebben holen, vogels hebben een nest, maar ik heb nergens een plek waar ik rustig mijn hoofd kan neerleggen.' Sommige mensen vonden Jezus een gevaarlijk man en ten slotte hebben ze hem uit de weg geruimd. Een graf, dát vonden ze een mooie plek voor hem.

Waar moest een leven dat zo eindigde, beginnen? In de herberg, soms, waar iedereen naar toe ging die voor de volkstelling in Betlehem moest zijn? Nee, vooral niet daar, niet in een opgemaakt bed. Ineens kreeg Lucas een idee: in de stál van de herberg. Zijn wieg zal dan een kribbe zijn, een voederbak.

En dan nog iets: wanneer moet Jezus geboren worden? Lucas wist het meteen: dat moet in de nacht zijn, want als een stralend licht is Jezus in deze duistere wereld gekomen. Hij kwam voor wie in het donker zitten. Daarom zullen ook niet de hoge heren van de stad als eersten horen dat Jezus is geboren, maar eenvoudige herders, bui ten in het veld. Hij is immers in de eerste plaats voor hén gekomen. Het zijn de laatsten die als eersten de koningszoon in dit leven mogen verwelkomen. Lucas zag het helemaal voor zich, en zoals hij het voor zich zag, zo heeft hij het opgeschreven.

'We moeten naar Betlehem, Maria,' zei Jozef. 'Waarom?' vroeg Maria. 'Dat moet van de keizer in Rome. Hij wil precies weten hoeveel mensen er in dit land wonen, voor de belastingen. Iedereen moet naar de plaats gaan waar hij vandaan komt. Dus moeten wij naar Betlehem.' 'Helemaal naar Betlehem? En ieder ogenblik kan het kindje geboren worden!'

'Er zit niets anders op,' zei Jozef, 'het is een bevel van de kei-zer. Ik zal een deken over het zadel van de ezel leggen, zodat je een beetje zacht zit.' Daar gingen ze, met vele anderen, over de stoffige wegen van het land. Als de koningen en keizers van deze wereld 'ga' zeggen, dan heb je maar te gaan. Wordt het niet eens tijd dat er een koning komt die heel anders is, een koning naar Gods hart? Eindelijk kwamen ze in Betlehem aan. 'Daar is een herberg,' zei Jozef. 'Gelukkig,' zei Maria. Ze was nog nooit zo moe geweest. 'Het spijt me,' zei de herbergier, 'maar we hebben geen plaats.' 'Wij komen helemaal uit Nazaret,' zei Jozef, 'en mijn vrouw krijgt een kind.' 'Vol is vol,' zei de herbergier. 'Maar je mag wel in de stal. Dan heb je tenminste een dak boven je hoofd. Ik kom jullie wel wat eten brengen. En voer voor de ezel ligt er genoeg.'

Die nacht werd Jezus geboren. Maria had wat doeken meegenomen, daar wikkelde ze hem in. Er stond thuis een wieg die Jozef zelf getimmerd had, maar die hadden ze natuurlijk niet mee kunnen nemen. Voorzichtig legde Jozef het kindje in de kribbe van de dieren. 'Dat vind je wel goed, hè?' vroeg hij aan de ezel. 'Ja,' zei de ezel.

De engelen in de hemel waren niet meer te houden. 'Mogen we het meteen gaan vertellen?' vroegen ze. 'Ja,' zei God, 'ga maar gauw. Jullie weten waar je naartoe moet.' 'Laat mij even eerst gaan,' zei Gabriël tegen de andere engelen, toen ze er bijna waren. 'Dan komen jullie even later met het lied.'

De herders schrokken hevig, er stond ineens een engel voor ze, stralend wit. Ze moesten hun handen voor hun ogen doen, zo schitterde het licht. 'God,' stamelden ze, 'God,' want als je een engel ziet, weet je dat God in de buurt is.

'Vreest niet,' zei de engel, 'want ik heb goed nieuws, voor jullie en voor iedereen die het maar horen wil: de koningszoon is geboren, hier vlakbij, in de stad van David. En weet je waaraan je dat kunt zien, dat hij de koningszoon is? Hij is in doeken gewikkeld en hij ligt in een kribbe.' Daar begrepen de herders niets van. Gaat de koningszoon van David gekleed in een linnen lap en niet in vorstelijk satijn? Licht hij in plaats van in een gouden wieg in een houten voederbak? Heeft dat iets met God te maken?

'Ja,' zei de engel, die zag dat ze het niet snapten. 'Dat heeft alles met God te maken. Zoals het ook alles met God te maken heeft dat jullie het als eersten horen.' Toen kwamen ook de andere engelen aangevlogen, een hemel vol. Ze zongen hun mooiste lied: 'Ere zij God, en vrede op aarde voor alle mensen.'

De herders vielen op hun knieën. De oudste herder zei het gebed dat hij vroeger van zijn moeder had geleerd: 'Here, zegen deze spijze, amen.' Dat sloeg natuurlijk nergens op, maar hij wist zo gauw niet iets beters. 'Amen,' zeiden ook de anderen.

'We moeten meteen naar Betlehem gaan,' zeiden ze. 'Als God je roept, mag je niet blijven zitten waar je zit.' Ze klopten op de deur van de stal. 'Mogen wij de Davidszoon zien?' 'Kom maar binnen,' zei Jozef. Maria lag op een deken gelukkig te zijn, het kind kraaide in de kribbe. Jozef tilde hem op, zodat de herders hem goed konden zien, en de oudste herder zei nog maar een keer dat gebedje van vroeger. En de anderen zeiden weer 'amen'.

'Waarom kwamen uitgerekend die herders als eersten om ons kindje te begroeten?' vroeg Jozef toen ze weg waren. 'Dat zou ik zo gauw ook niet weten,' zei Maria. 'Daar moet ik nog eens goed over nadenken.'

Nico ter Linden, *Koning op een ezel* (131-136).